

Гонар і слава вам, савецкія жанчыны!

Скульптар Вера Ігнатаўна Мухіна стварыла выдатную групу «Робчыні і калгасніцы», поўную імкнення руху наперад. Робчыні і калгасніцы! Так ідуць яны побач праз усё жыццё як родныя брат і сястра, працуючы дружна і аднаго, узаабапляючы непарушы саюз рабочага класа і калгаснага сялянства.

Скульптурная група В. Мухінай сімвалічная і ў імям савесце. Разна-роўная Валерыя Кастрычнік, савецкая жанчына стала раўнапраўным членам нашага грамадства, актыўным будаўніком камунізму. Цяпер цяжка аддзяліць гэты ўдзел работ, такую галіну народнай гаспадаркі, дзе ё ё не працавалі нашы жанчыны. Роботніца і калгасніца, урач і настаўніца, вучоны і бібліятэкарка, дзяржаўны дзеяч і будаўніца...

Уладзімір Ільіч Ленін марыў аб тым часе, калі і кухарка навушчыца кіравалі дзяржавай. І вось у гэты неабавязны час мы і жывём цяпер. Чатырнаццаць лепшых дочак беларускага народа выбраны дэпутатамі Вярхоўнага Савета СССР, 149 — дэпутатамі Вярхоўнага Савета БССР. Больш 28 тысяч жанчын — дэпутаты абласных, гарадскіх, раённых, пасялковіх і сельскіх Саветаў дэпутатаў працоўных. Ці ж гэта не адзнака нашага часу, яго выдатных заваў і перамоў!

Пры Савецкім уладзе адыйшлі ў набыт прыказкі: «Ба да ідуць людзі, а вы ідуць», «Ба да ідуць людзі, а вы ідуць», «Ба да ідуць людзі, а вы ідуць». Гэты прыказкі надзвычай трыма характэрныя экспанататарскі лад, пры якім жанчыны не дачыталіся да чалавека і ўсё навакольнае свет для іх абмяжоўваўся сям'ёй, кухняй і парковай.

Нібы маладыя парасткі, панягнута-ліся да сонца культуры і ведаў тысячы, міліёны жанчын нашай краіны. Яны ліквідавалі сваю непісьменнасць, а пасля ішлі на рабфакі, адначасова працуючы на прадпрыемствах, будоўлях, у сельскай гаспадарцы.

Шумела маладое жыццё, спявала, змагалася. Яно нараджала герояў працы і барацьбы.

Прыгожым, чыстым і яркім было жыццё славян дачкі беларускага народа Веры Харужай. Ні ў турмах панскіх Польшчы, ні ў фашысцкім засценку не скараліся яе гордае, смелае сэрца. У адным са сваіх п'яматых пісьм Вера пісала: «Пасля дваццаці год напружанай, гарачай барацьбы я яшчэ раз і з новай глыбінёй і вастрынёй аразумела, што любіць свой народ, свой родны край, сваю ўладу і свабоду — гэта нялёгкае справа, што любіць гэтага абодвамі жорсткім, пачуццёвым, багатым, істотнымі пачуццямі і душой і целам, і ўсё ж няма такой ахвяры, перада якой спыніўся б любіць з тваіх сям'ёў і дочак, прамыя істоты мая Беларусі!»

Восемнаццаць імя тых, хто мучыў і смеяў ішоў на штурм царызму, хто са зборай у руках адставаў зава-дзкі Кастрычнік у дні грамадзянскай і Вялікай Айчыннай войнаў. У славян гародзе жанчын-роўнаўшчы-нерак побач з іменамі Ганны і Марыі Ульянавых, Надзежы Круцкай, Клары Цёткі называюць імя мінчанкі Веры Слуцкай і Марыі Дзеян, якія неаднаразова сустракаліся з Леніным і многа зрабілі для перамогі Кастрычніка.

Жанчыны Савецкай Беларусі муж-

на адстаівалі свабоду і незалежнасць сваёй Радзімы і на франтах Айчыннай вайны, і ў партызанскіх атрадах. На ўсю краіну вядома імя Героя Савецкага Саюза Зінаіды Тусна-лавай, якая вынесла з поля бою звыш 150 параненых салдат і афіцэраў. Герой Савецкага Саюза, мужнаа дачка беларускага народа Алена Станіславаўна ўдзельнічала ў сталінградскай бітве і загінула смерцю мужчын. Сілаам партызанскай мужнасці стала імя беларускай дзя-чынны Рымы Шаршэвай.

Іх многа, мужных і адважных ге-раінь, якія за шчасце свайго народа аддалі самае дарагое, што ёсць у ча-лавека, — жыццё.

Сёння мы бачым жанчын на пера-давай ліній барацьбы за камунізм. Як не ганарыцца дружнай працай брыга-ды знатнай будаўніцы Мінска Героя Сацыялістычнай Працы Марыі Мака-рэвіч! Гэта яна выступіла ініцыятар-кай многіх новых і цікавых спраў. А брыгада заслужана носіць гордае імя камуністкінай.

Мікіта Сяргеевіч Хрушчоў перада-ваў людзей калгаснай вёскі назваў малякам нашага часу. Ён заклікае браць з іх прыклад, раўняцца на гэ-тых маляк. І ў беларускай вёсцы малякоў няма: свідаркі Лілія Бара-віцкая з Палатчына і Лукер'я Чай-кова з Гомельшчыны, цяляціца Яні-на Бандак з Дзяржынскага раёна... Ды ўсё ж хіба можа пералічыць! На іх трымаюць раўненне.

На ўсё франтах сацыялістычнага будаўніцтва самааддана і шчыра пра-цуюць жаночыя рукі. Далека за ме-жамі нашай рэспублікі вядомы імя-ны мастак Лідзія Ражэцкая і Іры-на Ілдановіч, Тамары Ніжнікавай і Ганны Абуховіч.

Вялікая армія работнікаў культу-ры працуе ў Беларусі. І сярод іх на-мала жанчын. Волга Галадзіч зага-дае Стральніцкім сельскім клубам Іванаўскага раёна ўжо 13 год. Гэ-ты клуб — лепшы ў нашай рэспуб-ліцы. Усё справа ў ініцыятыве і ўвазе да працаўніцкай калгаснай вё-скі і Волга Галадзіч дамаглася па-стаўленні мэты. Калгаснікі любяць свой клуб, дзіця і яго свайм родным домам. А колькі цікавага ў рабоце Паўлаўскай сельскай бібліятэкі Ма-гілёўскага раёна, якой загадае Ма-рыя Барановіч. Сакратэ дэспеху ў цеснай сувязі з жыццём, з патра-бамі роднага калгаса.

Ідучы на сустрэчу XXII з'езду КПСС, жанчыны Беларусі разам з усім на-родам нашай краіны рыхтуюць род-най партыі новыя паларункі. З'езд будаўніцка камунізма жанчыны рэ-спублікі сустраюць новымі поспеха-мі ў працы і вучобе.

Нельга забываць і яшчэ адну ака-лічнасць. Жанчыны — гэта ў пер-шую чаргу маці. Яна выхоўвае ма-ладога падрастаючага чалавека. Дык трэба так рабіць, каб стварыць жан-чыны-маці ўсе ўмовы для выхаван-ня дзяцей, каб усё ўзроўна працава-лі асці, дзіцячыя сады, класы на-дзельжанага дзіў ў школах. Трэба вы-зваліць жанчыну ад кухні і іншай хатняй работы. Тады ўсё свай час будзе адаваць грамадска-ка-рыснай працы і выхаванню дзяцей.

Савецкія жанчыны — актыўныя змагары за мір, за братэрства паміж народамі. Нам патрэбны мір, каб жыць і будаваць, выхоўваць сваіх дзяцей. Нам патрэбны мір, каб пе-ратварыць сваю Радзіму ў сучасны квітнеючы сад, каб кожнаму чалаве-ку жылося радасна і шчасліва.

ПРАЛЕТАРЫЙ УСІХ КРАІН, ЯДНАЮСЯ!

ЛІТАРАТУРА І МАСТАЦТВА

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАУЛЕННЯ СЯЗОУ ПІСЬМЕНІКАУ БССР.

№ 19 (1553)

Аўторак, 7 сакавіка 1961 года

Цана 4 кап.

Я ЛЮБЛЮ ЦЯБЕ, ЖЫЦЦЁ!..

Ала працуе на кансервы. Яна спрыта аперыруе ніколем пі-цэтай і паліцыя. На ўсё іх — па-точыны лініі. Дзяўчаты-матэжыні ў белых халатах збіраюць дэталі і вядуць пайкі, маючы вузлы.

Паўна рыхуюцца на кансерву тэлевізэры. На колькі хвілін яны прыпыняюцца ля кожнага рабочага. Настройшчыны — сяброўкі Ірына Сарпінская, Маша Драб, Нэла Трах-танберг, Тоня Міхайлава «ставаць» ім «голос». А далей зборшчыні адзі-ючы будучы тэлевізэры ў прыгожыя футляры.

Ала завірае мантаж тэлевізэра. Пасля таго, як яна зробіць апошнюю пайку, правярэе і ўключыць нажым чынам бэзлі рознакаляровых права-доў, тэлевізэр накіроўваецца на другі кансерв, дзе працуюць настройшчыні. У тэлевізарным цэху Ала працуе з дня яго заснавання. Яна мацірава-ла першую мадэль тэлевізэра «Бела-русь» і добра памятае дзень, калі ў іх цэху ўпершыню ўспыхнулі блакіт-ным агнём экраны. Гэта была пер-шая перамога маладога калектыву, першая радасць. З таго часу праз яе рукі прайшлі дзясяткі тысяч тэле-візэраў.

Поспех прыйшоў не адразу. Ствё кваліфікаванай мантажніцы нялё-гка. Ад умяшчэння мантажнік зале-жыць якасць тэлевізэра, тэрмін яго службы.

Мінат дні. Малады калектыв ас-ноў мадэль тэлекамабінэ. Ала ўва-жліва прыглядалася да работ ста-рэйшых, пераймаў іх прыёмы пра-цы. Ёй было радасна, што яе цэх змагаецца за званне цэха камуні-стычнай працы, што іх тэлевізэры ідуць з высокай маркай дыплома першай ступені.

Хутка пра Алу Царык загаварылі. Яе работу ставілі ў прыклад.

Мой першы лямонтік... так га-варыў па яе майстар А. Ярошкі.

Неўзабаве Алу як лепшую работ-ніцу, будучага эканаміста, вылучылі на пасаду наміроўшчыцы. Новая работа была складанай, але адна-стайнай. У свабодным хвілінна Ала ішла ў цэх і з хваляваннем глядзела на працу сёбраў. Дзяўчаты сустра-калі яе з радасцю. І тады Ала ста-навілася шчада, што яна вась так проста пакінула свой калектыв.

Давольнае імя вырнуцца на кан-серв — папраціае аднойчы Ала на-чалніцы цэха.

Той быў здзіўлен. «Праціае ў цэх, калі тут і зарплата вышэйшая, і ўмовы для вучобы лепшыя — адна змена? — падымаў ён. Нагадаў дру-жнюю злыжаную працу камсамоль-скай брыгады, радасныя тавры дзю-чаты і разумеў, што так настойліва кіліца Алу ў цэх.

Ала зноў заняла сваё месца па кансерву. Зноў перада ёю кожны дзень прыляцваюць прыгожыя тэле-візэры. Яны прыпыняюцца ля яе на хвілінку — другую.

А напярэдадні Кастрычніцкіх свят Але Царык было прысвоена высокае званне ўдаражні камуністычнай пра-цы. Яе імя занесена ў Кнігу гонару завода. Неўзабаве саваровае званне заважывае ўсё брыгады.

Восемю Ала скончыла заочнае аддзяленне паліграфічнага інстытута і стане інжынерам. Пра гэта ў тэле-візарным цэху гавораць з гордас-цю і з радасцю.

... крыпачку з сумам. Шкада расставаша. * * *

Неяк, чытаючы камсамольскую на-сенную газету «Імпульсы», дзе ча-ста друкуюць свае першыя творы на-шы заводскія пэты, я звярнуў увагу на адну зямтку. Называлася яна «Я люблю цябе, жыццё!».

У цэху я пазнаёміўся з аўтарам гэтай хараспандзіцы Марыяй Да-шчынскай — брыгадзірам самага вялі-кага участка ў цэху. Да яе кожную хвілінку звярталіся рабочыя, раіліся з ёй. Брыгадзір уважліва назіраў, як ідзе зборка, часам сама садзілася за апараты настройкі. Перад позір-кам дзючынны праходзіла праца 120 рабочых. Сінія вочы дзючынны ся-ціліся радасцю. Яна лёгка хадзіла накіравалася да майстра.

Была затрымка ў цэху пла-стыка з катушкі. Але да канца зме-ны наладзілі ўсё — па-гаспадарску спакойна саздала Маюя.

Майстар Васіль Сямёнавіч Само-наў слухаў свайго брыгадзіра і гля-дзеў на яе з цёплай усмешкай.

— Ты, Марыя, рыхтуйся. Госці да нас прыехалі з калгаса. Пакажы ім, як мы працуем, жывым.

— Як гэта добра! — узрадава-на сказала Марыя. — Мы тут сабраві-лі цэлаю бібліятэку. Больш 2000 кі-лігу.

Мне ўспомнілася зямтка ў насен-гаванне. Дык вось яна, Марыя, пра-слаўлена на заводзе брыгадзір. Та-кая шчырая, прстая, зачараваная жыццём, прайшлі вялікага дружнага калектыву.

«Я люблю цябе, жыццё!» Гэтыя словы напуюліся для мяне асаблі-вым гучаннем, глыбокім сэнсам.

— Люблю я завод, нашых людзей, іх працу, — таворыць Марыя. — Хоць-ка працаваць, вучыцца так, каб заў-сёды прыносіць радасць людзям.

Марыя нічога не сказала пра сваё нялёгкае дзівіштва. Яна не расказа-ла, як лютый вясняны зімою пера-сталі прыходзіць лісты ад бацькі. І ж ад цяжкага гора захаваўся мей. А ёй, старэйшай у сумі дзесцігады-най дзючынны, трэба было дагля-даць хворую маці, сестрычку і брата. Марыя вясною зважала агарод, і вата-ўсю небагату гаспадарку і хадзіла ў школу.

На здымку: брыгадзір брыгады камуністычнай працы Марыя Да-шчынская (справа) і член брыгады наматчыца Зіна Дударыч. Фото Ул. Крука.

На заводзе ў Марыі пачалося но-вае жыццё. Дзючаты прынялі яе ў сваю сям'ю.

Шчырая дружба нарадзілася ў працы, дапамагала дзючатам пера-адольваць цяжкасці, што паўставалі часам на шляху маладых спецыялі-стаў. Гэтая дружба кілікала іх на сме-ляна дзяржы пайны.

Камсамольцы цэха абраў Марыю сваім вожкам. Цяпер маладая на-стройшчыца ўзначаліла вялікі атрад малады. 147 коначоў і дзючаты, 147 маладых рабочых, якія толькі выхо-дзілі на шырокія дарогі жыцця.

У 1959 г. маладая брыгада з дзевяці настройшчыцаў пачала спа-борніцтва за званне калектыву каму-ністычнай працы. Марыя ўзначаліла гэтую брыгаду.

Перада мною дзёньні брыгадзі-ра — летнік жыцця брыгады. У ім яшчэ не так многа старонак. Але ко-жняя з іх — гэта яшчэ адзін крок упе-рад, яшчэ адна перамога.

Многа хваляючых запісаў ў дзё-ньніку. Але ёсць самы дарагі: «2 ліста-пада 1960 г. У гэты радасны пера-дзючаты дні Вялікага Кастрычніка нашай брыгадзе прысвоена званне брыгады камуністычнай працы», — запісана рукой Марыі.

Цяпер Марыю Дашчынскую пры-значылі брыгадзірам кансерва. Больш клопатаў стала ў дзючынны.

І яшчэ адна радасць у яе. Марыю прынялі кандыдатам у члены вялікай партыі камуністаў. А рабочыя цэха адзінадушна называлі яе імя канды-датам у дэпутаты раённага Савета дэпутатаў працоўных. Марыя апраў-дае давер'е рабочых. Яна любіць жыццё.

П. РАЗУМОВІЧ, тэхнолаг Мінскага радызавода.

НАСУСТРАЧ УСЛАВІЦЬ СПРАВЫ НАРОДНЫЯ

Калектыву На-роднага ансамбля пэсі і танца го-мельскага Палаца культуры чыгунч-ніку імя Ул. І. Леніна ў канцы лютага выпай вялікі гонар выступаць у творчай справе-адзёй у Маскве. У праграму мы ўключылі музычна-хараграфічную кампазіцыю ў двух аддзяленнях, пры-свечаную дружбе і братэрству савец-кіх народаў.

Гомельскія самадзейныя артысты пазнаёмілі са сваім самабытным на-цыянальным мастацтвам чыгунчніку Маскоўскага вузла і калектыву каму-ністычнай працы.

Паводле водгукў друку і глядзю-відаю, што нашы сталічныя гасро-лі, якія з'явіліся свесасалістым эк-зізмам на творчую сталіцу, прай-шлі ўдала. Гэта яшчэ больш акрыліе калектыву.

Ідучы на сустрэчу XXII з'езду нашай партыі, ансамбль паставіў перад са-бою задачу — устанавіць у музыцы і песнях, танцах, харадах харагра-фічныя славныя працоўныя справы людзей Савецкай Беларусі, гіганці-размах будаўніцтва, родную пры-роду, Ціпер, вядома, цяжка сказа-ць, як усё гэта ў нас атрымалася. Але самадзейныя артысты гарач-жадзем зрабіць новую праграму цікавай і запамінальнай, з месцай выдумкы. Ю. Сямёнаў пабачыў да-слаў нам сваю новую песню на су-часную тэму. Хачелася б, каб і другія беларускія кампазітары дэмагалі нам у ажыццяўленні творчых задум.

Народным ансамблем і тэатрам, буйным самадзейным калектывам не ўшкодзіла б час ад часу выязджаць у іншыя гарады рэспублікі і за яе ме-жы ў парадку абмену канцэртнымі праграмамі. Гэта паспрыяе там, каб самадзейныя калектывы заўсёды бы-лі ў творчай форме.

А. РЫБАЛЧАНКА, народны артыст БССР, мастак і кіраўнік Народнага ансамбля пэсі і танца гомельскага Палаца культуры імя Ул. І. Ле-ніна.

Наш абавязак

Пэратварыць клубы і бібліятэкі на вёсцы ў цэнтры прапаганды дася-гненняў навуцы і тэхнікі, вопыту перадавой сельскай гаспадаркі — пад такім лозунгам працуюць цяпер ра-ботнікі культуры Хойніцкага раёна. Каб найбольш прапагандаваць раён-ны студэнцкага Пленума ЦК КПСС, заагачыць клубы і бібліятэкі абавя-завалі да красавіка бачаўна года на калгасніцкіх і савецкіх фермах ста-варыць куткі, афарніць. Дошкі гонару, гэтыя вятрыны, пашырыць сетку бі-бліятэк-перасак. Пры клубах і бі-бліятэках будуць паставіны праца-ваць сталы давадкі і агітпункты.

Агаташайна — мастацкія брыгады ствараюць пры Аўрамаўскім, Млі-шчынскім, Навасёлкаўскім, Стральні-цкім, Аравіцкім і іншых сельскіх клубах. Клубы і бібліятэкі правод-зяць тэматычныя вечары «Каралева палёў — кукуруза». Добра прайшлі яны ў Навасёлкаўскім, Глобэцкім, Млішчынскім сельскіх клубах, Вя-ліцкай, Аравіцкай сельскіх бібліятэ-ках. У клубах і бібліятэках, у чыр-воных кутках будуць прыгатаваны лек-цыі і даклады, праведзены эканамі-чныя канферэнцыі па пытанні сель-скагаспадарчай вытворчасці, вечары сустрэч перадавой сельскай гаспа-даркі. У першым квартале будзе створана 14 кіналетарыяў. Пры Стральніцкім, Аўрамаўскім, Араві-цкім стаяцкіх і на торфазаводе ўжо чытаюцца лекцыі і даклады па перадаманай фільмаў на на-вукова-папулярныя і сельскагаспа-дарчыя тэмы.

Уключылі ў барацьбу за ганаро-вае званне ўдаражні камуністычнай працы заагачыць Аўрамаўскага сель-скага клуба С. Бандолік, заагачыць Вяліцкай сельскай бібліятэкі П. Кучынская, кінамаханікі М. Ла-віцкі і М. Прудкаў.

А. БОНДАР, мастак і кіраўнік Хойніцкага раённага Дома культуры.

—

Секцыя мастацтва перакладу

Дзімні адбывае арганізацыйныя сход секцыі мастацтва перакладу, створанай пры Сяюзе пісьменнікаў БССР.

Адказны сакратар праўлення СП БССР М. Ткачов праінфармаваў прысутных аб рашэнні сакратарыята праўлення Сяюзу пісьменнікаў БССР стварыць секцыю мастацтва перакла-ду ў ўсіх сельскіх рэспубліках. Я. Сямёнаў расказаў аб наліжных задках пісьменнікаў-перакладчыкаў і аб нападзе па пытанні мастацтва перакладу, якая адбылася ў Маскве. М. Татур гаварыў аб стане мастац-ка перакладу ў Дзяржаўным вы-давецтве БССР, пэат Юра Гаўрук — аб неабходнасці планова выдыва-ць пераклады класічных твораў, аб ва-касі і становішчы мастацкіх перакла-даў з замежных моў.

Выбрана бюро секцыі перакладчы-каў, у якое ўвайшлі Я. Сямёнаў (старшын), М. Татур, Ю. Гаўрук, А. Зарыцкі і Ха. Жычка.

—

Прэм'ера ў Тэатры імя М. Горкага

Дзяржаўны рускі драматычны те-атр БССР імя М. Горкага паказаў у сваім памяшканні пасля рамонту новую работу — спектакль па п'есе А. Арбузава «Дваццаціга гадзіна». Пастаўку спектакля ажыццявіла народная артыстка РСФСР В. Рэ-дзік. Мастацкае афармленне — заслу-жанага дзеяча мастацтва БССР А. Грыг'яніна і мастака А. Кля-шчэўскага.

У спектаклі выступалі народныя артысты РСФСР С. Біруков, народная артыстка рэспублікі А. Абуховіч, Я. Карнаухаў, заслужаныя артысты БССР А. Клімава, І. Лахтанав, М. Сокал, артысты Ю. Сідараў, А. Карсакоўскі, Т. Трушчына, К. Ве-рамейчык, Р. Яноўскі, Э. Аўчынні-кава і іншыя.

Р. ВАЛОДЗІН.

3 САМАЙ РАЊНЫ ЖЫХА-роў Ашмян урадавала вестка: у мясцовы Народны тэатр прыехалі шэфі — народныя артысты СССР Г. Глебаў, народ-ная артыстка рэспублікі В. Пола, заслужаная артыстка БССР Л. Шыно-ва і дырэктар Тэатра імя Я. Купалы А. Цепічан.

Гэта быў не звычайны шэфі візіт мастакоў — беларускіх сямей. Яшчэ заагачы афіша павела-лі ашмянчан, што ў іх Народным тэатры ў спектаклі «Паўлінка» вы-ступіць кудалючы — артыст Г. Гле-баў у ролі Праніцы Пустарэвіча і артыстка В. Пола ў ролі Агаты. І хоць білеты былі распроданыя за некалькі дзён наперад, да дырэктара Дома культуры т. Жукіро нясматна звонілі па тэлефоне: вельмі многа было жадаючых паглядзець такі ш-кавы спектакль.

А ў зале тым часам ішла дзённая рэпетыцыя. Усё ўдзельнікі спектакля сабраліся вельмі рана, старанна па-рыхтаваўшыся да сустрэчы з любі-мымі артыстамі.

Балеры і прыўзняты настрой. Многа клопатаў у пастаўшчыка «Паўлінкі» П. Дакучкі і рэжысэра-кансультанта Л. Шыно. Падхо-дзіць вядомая сцэна выхладу Пустарэ-віча і Агаты. І як іх сталіся ама-тары мастацтва стрымчаць сябе, але бліскучыя камедыі дзю выдатных майстроў прымушлі ўсё на сцэне і ў зале шчыра рассямляцца.

Рэпетыцыя ідзе далей. Вопытныя прафесіяналы артысты па ходу дзі робяць партнэрам карыснае заўвагі, дапамагаюць лепш бабуда-

Нупалаўцы ў Ашмянах

ваць тую ці іншую мізансцэну. Кры-ху кудыцца самадзейным артыстам А. Міхенку і А. Панковай, што яны не могуць выступіць у такім пуло-вым ансамблі: іх ролі выконваюць сёння ганаровыя гэці і разам з тым сцэна не меншае шчасце навушчыца сапраўднаму майстэрству з глядзель-най залы.

Рэпетыцыя крхму стала і сама-дзейным артыстам і гасцей. Але ўсе размыліся радасны і шчаслівыя. «Мы ніколі нават не марылі аб такой сустрэчы, — дзеляцца ўражаннямі пасля рэпетыцыі служачыя дзяржаў-нага банка Е. Архіпава, таленавіта выканаўца ролі Паўлінкі. — Для нас вялікі гонар выступіць на сцэне раз-ам з вядомымі майстрамі. Гэта акрыліе нас і дае магчымасць мого-ва ў іх пачувачыся».

Вечарам зала была перапоўнена. На спектакль Народнага тэатра пры-ехалі работні абласнога і рэспублі-канскага дамю народнай творчасці, партыйныя кіраўнікі раёна і воблас-ці, міністр культуры БССР Р. Кіся-лёў і шматлікія госці.

Перад пачаткам спектакля другі сакратар райкома партыі Л. Сікора прадстаўляе глядзцам гасцей і дае слова дырэктару Тэатра імя Я. Ку-палы А. Цепічану. Ад імя калектыву старэйшага беларускага тэатра ён вітае ашмянскіх амагараў сцэны і запэўняе, што і надалей ім будзе аказвацца дзейная творчая дапамо-

га. А добрая традыцыя — удзел май-строў у самадзейным спектаклях — будзе прадоўжана ў Народным тэа-тэры Мінскага аўтамабільнага завода, дзе прафесіянальны артысты высту-паць у новым спектаклі.

Адкрыццёвае засонна. Артысты Нодзіянага тэатра Г. Падляцкі (Кры-ніцкі), Л. Кузьменка (Альбегета) і іншыя трохі хваляюцца, але потым набываюць упэўненасць. З выхадом Г. Глебава і В. Пола на сцэну і ў за-ле ўсталяваецца вясёлы балэры настрой, раз-раз чуюцца бурныя воплескі. Вопытныя артысты апазу-на ўзнікаюць тон спектакля, аматары міжволі ў агульным творчым парыве кінуліся за імі. У зале радаснае здзіўленне, што так добра ўсім вядо-мы ўдзельнікі самадзейнага і пра-ую сёння па-новому і значна ціка-вей. Дзённая рэпетыцыя зладжана і глыбка. Прафесіянальны артысты знайшлі ў выкананні тую залатую сярэдзіну, якая не вылучае іх з усяго калектыву, а іграе на агульную карысць пастаўкі.

Праяцалі аважылі ўзнагародзілі ў канцы спектакля глядзца прафесі-янальных і самадзейных артыстаў за тую асаду, якую прынеслі яны ім у гэты вечар. Калектыву Тэатра імя Я. Купалы, а таксама артыстам Г. Глебава, В. Пола і Л. Шыно бы-лі ўручаны памятнае адрасы, у якіх цёплымі словамі выказана

Усталі нашай рэспублікі, на адной з цудоўных плошчаў, якая носіць імя народнага паэта Якуба Коласа, размясціўся велізарны будынак паліграфічнага камбіната. Прадпрыемства таксама названа імем Якуба Коласа.

Зойдзем у адзін невялікі цэх камбіната — пераплётна-брашуровацкі. У ім 750 рабочых. Дваццацідзевяці гадоў машыніст машыны, якая робіць воклады, Мікалай Барысаў раскавае, што іх цэх штодзённа апрацоўвае ў воклады 97 тысяч зямлянаў кніжкі і 76 тысяч брашур. З гэтага цэха кнігі разыходзяцца па кніжных базэх і магазінах рэспублікі.

— Шмат пішуць машы літаратуры, — гаворыць Барысаў.

Давяйце ж расшыфруем гэты «шмат». Сярод падпісаных да друку кніг, якія выйдуць у гэтым месцы, — першы том поўнага збору твораў Якуба Коласа, аднагоміны вершы «Бацька мой Нёман» А. Астрэйкі, аднагоміны вершы твораў В. Віцік «Паварка», выбраны вершы М. Багуны, зборнік «Размова з сэрцам» А. Зерніцкага. Знаходзім тут апавяданні і апавесці І. Меленка «Што ён за чалавек», раман К. Чорнага «Люба Лукіянская», «Лясны фронт» Г. Шар-бэтова, апавесці і апавяданні М. Ваданосава «Пераломнае лета», зборнік апавяданняў І. Дубоўкі «Паўз самага вясняна», зборнікі М. Лупскава «Прырачэнне», М. Ракітнага «Пад адным дахам», апавесці М. Сергіевіча «Новая вясна» і Р. Сабаленкі «Іду ў жыццё». А вось пэзома А. Бажко «Караіка пакідае хутар», зборнікі вершаў «Палеская рапсодыя» Ул. Дубоўкі, «Ранішнія росы» Ул. Ляпёшкіна, «Локіць друга» К. Цітова, «Мое вочы» Г. Шуткі, драматычныя творы — А. Волпскага і П. Макая «За лясамі дрышучымі», М. Гару-лёва «Другое знаёмства», В. Зуба «Злаваца не трыба» і іншы.

Гэта кнігі толькі па рэдакцыі мастацкай літаратуры Дзяржаўнага выдавецтва БССР. А калі яшчэ пералічыць выданні іншых рэдакцый, напрыклад, дацкай і юнацкай літаратуры, дык за гэтым «шмат» стануць многія дзесяткі новых кніг. Машыніст драматычнай машыны Ганна Цумская, якая 16 год працуе ў друкарні, скар- зае:

— Праз месяц — два, калі пачнуць друкавацца ў спешным пера- дачу падручнікі для школ, будзем паскараць тэмпы працы. Пра гэта мы ўжо думаем...

На камбінатах каліцыяцыя вышывуць у свет больш кніг, каб задо- воільніць вялікі культурны запатрабаванні нашых чытачаў.

Нягледзячы на ​​дэфекты ўрыўкаў з кніг, якія падпісаны да друку і неўзабаве выйдуць у свет, яны толькі што атрымалі ў во- калах і пераплётна-брашуровацкіх цэх паліграфічнага камбіната, да іх яшчэ не дасягнула рука чытача, яго вока не прабегла па старонках, якія пахнуць свежай фарбай і раскаваюць пра нашу рэалізацыю.

Уладзімір ДУБОўКА

3 кнігі «Палеская рапсодыя»

На аўтобусным вакзале ў Кобрыне

Трымае маці ладны клунак, а сын тры кніжкі ў руцэ.
— Купілі сыну падарунак?
— Ды не, заваў ён у раці!

— Як так? Жартуеце, вы, паўна?
— Якія жарты! На кручок заваў ён шупальцоў надраных, папаўса добры мянцюз.

Там ж мяне і напасціў ён:
«Прадай іх, мама, купі кнігі»

Вялікі кошык падняла матуля

Вялікі кошык падняла матуля,
а сын маленькай ручкай памагае.

Усход сонца на Прыпяці

Як мур з вясілья, вясільны скал,
дубровы ў змрок над раком.
Лаза, чарот, трысці — як вая.
Туман закруў іх, пеляноу.

Над верхавінамі дубоў,
пераз зубастыя вяршыні,
струмень барвовых аганкоў
затрапляў на небе сіні.

Як бярда, змрок. А неба — шоўк.
Шоўк цёмна-сіні, вясільковы.
Ен на аснову. А на ўток
ідзе струмень шматкаляровы.

Плыве тканіна ў прастор,
над ёй схіліўся шкіль зялёк.
Ен вышывае свой узор
адразу ў некалькі голак.

І кветкі казанчыя ў ім,
і птушкі з крыльямі распасцёртым.
Цудоўны, казанчы кілім
лёг над гаямі і над светам,
адлюстраваным у вахце,
на хвалях Прыпяці ільшніца.

Фінальны акорд

Знікаюць вобразы, адлюстраваныя ў вахце.
Знікаюць птушкі і гаі ў тумане.

А з боку сын стаў ішчэ лясавы,
перагартаў старонкі ў іх...
А тут аўтобус.
— Час нам добры!
Мы адзіталіся ў адказ.
Прыгожы незвычайна Кобрыні
пакінулі на доўгі час...

Яго красою сонца поўна,
яна усюды тут, навуко.
Сюды і хлопчык той цудоўны
з сваімі кніжкамі ўвайшоў.

Матулю дапамагай ён расчуліў...
Хвіліна урачыстая акая!
Падобнага няма нідзе,
падобны нават не прысініцца.

І раптам стужкі праз кілім
ляглі на неба залатыя.
У іх праменні златым
растанулі ўзгоры тая.

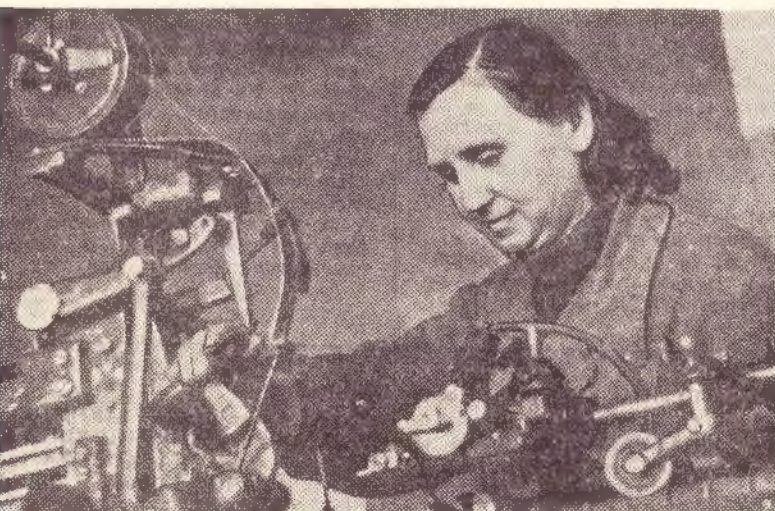
На неба перайшло святло
ад узрастага світанца.
А следом сонца ўзыходзіла
на вясільковым акіяне.

Захвастаў птушчыны хор.
Затрапляў аір, чароты.
Заганамі зялёны бор.
Зашалася ўсё балота.

Уперак Прыпяці лягла
дарога, тканая з прамення
або з крышталю, ці са шкла,
ці з самашэптанна камення...

Дарогай раіцца да нас
шлях з вышыні, святлом спавіта.
І на зямлі была яна,
была на небе, ў блакітах...

А вобраз твой, Палессе,
і тваіх людзей —
у сэрцы ў маім ніколі не растане.

Ганна Шумская, член бригады камуністычнай працы, упэўнена, што не дратася вясельная машына і сёння будзе працаваць добра. Тысячы акуратна сшытыя брашур растуць штабелямі ўжоўж праходаў, а праз дзень — два пойдуць новыя кнігі па ўсёй вялікай нашай Радзіме.

Фота Ул. Крука.

РАЗМОВА ПА ШЧЫРАСЦІ

Мікола СЕРГІЕВІЧ

Перад тым, як заехаць у Залесце, Раманеці атэледаў палеткі «Празжэтка». Густая зеляніна шырылася прыкрывала зямлю. Кожная былічка цягнулася да сонца. На двары стаяла тая пара года, калі палі і лугі стракацця шматлікімі колерамі і адценнямі. Жыта, якое выкінула свае каласы, шугала шыма-сінімі хвалямі, густа шчалілася ярына; ешб-лішні лугу былі ўсёямы маленькімі прадаб-ратымі лісточкамі. Легкай смугай уставала над полем парнішч. Палеткі «Празжэтка» былі дабрына дагледжаны, і Раманеці быў задово-лены: тут адчуваўся рухавік гаспадарскай рука.

— Напярэсты чалавек, гэты Мініч, — гаварыў Раманеці шафэру, пад'язджаючы ўвечары да Залесця. — Дастаў і гатунковага насення, і засеў як след. Адкуль і энергія ў яго бярэцца!

І та дзверэ яны даглілі хлопца з дзяўчынай. Шафэр знарок падруліў машыну да іх і ўключыў фары. Дзяўчына не вытрымала вострага святла і дагоніла прыкрылі вочы.

— Ды гэты ж залесці трактарыст Косцік! — пазнаў хлопца шафэр. — А дзяўчына...
— Славаче, падвезу, — адчыніўшы дзверцы, запрасіў Раманеці. — Дзяўчыну я таксама знаю — Эма.

Косцік стаў ніякавата, што сведкаў яго су-стрэчы з Эмай з'явіўся сакратар райкома. Але Эма не разгубілася.

— Дзякуем. Тут недалёка, а нам спяшаша няма куды. Дойдзем як-небудзь.

— Ну, як хочаш... Пекато, дык пекато, — засмяяўся Раманеці. — А ў мяне справа да вас, Эма. Чопольскі мне сказаў, што першайма-нікі кніжніц у вас прайшоў улад. Трыба, каб вы сваім калектывам на раённай сесіі выступілі. Падрыхтуйцеся, у суботу падашлім машыны па вас.

— Чуву? — спыталася Эма ў Косціка, калі яны засталіся ўдзельні. — Пра нас ужо ў раёне ведаюць. Падасць і ты ў суботу ў Стабін. Добра?

А ў машыне Раманеці гаварыў з шафэрам.

— Ну, як? Сэрца закала, калі убачыў Косціка з такой красуняй? Га? Нябось. І сам бы не су-праці прайшоўся з Эмай.

— Калі ж мне хадзіць, баранку з рук не вы-пускаю.

— Такі з цябе хлопцёк, што часу на каханне не маеці. — І ўжо сур'ёзна: — Харошая дзяўчына! А не працавала, кожны гледзеў на яе зусім па-іншаму. Маладзец Мініч, знайшоў месца чалаве-ку і, відаць, па душы.

Калі Раманеці і Коля зайшлі ў праўленне, у пакой сядзеў Мініч. Ен праглядаў нейкія адп-ры. Заўважыўшы сакратара, ён адварыўся ад іх і паскардзіўся.

— Каб, зявешца, суткі былі не дваццаць чаты-ры гадзіны, а ўсё, скажам, сорак, старшні ра-бота знайшла б. Толькі на чытанне дырэктар-трацін не менш дзюво гадзіны. Пішуць і пішуць з міністэрстваў, з розных упраўленняў і адзе-лаў, з вобласці і з раёна. І кожны пра сваё Проста будзе...

— Ну, пра райком ты гэтага не скажаш, — усміхнуўся Раманеці. — Мы дамовіліся на бю-ро: паменш пісанні, больш сямі быць на месцы. Ды наогул цяпер усе ж не столькі пера-сылаліся папер, як раней. А бывала, як смяялі-ся ў нас за дзень воз у раён прыбывае і воз з раёна адпраўлялі. За раёмамі і літарамі людзей жыццё не бачылі.

Хутка, пачуўшы аб прыездзе сакратара райко-ма, у кніжнай, нібы на які сход, пачалі сыхо-дзіцца калегі. Яны віталіся з Раманецім за руку, эвалізі, хто дзе мог або проста стаалі. Сакратар прасей іх сталя і закруў.

Дык як жыццё, залесцы? — пытаўся ў прысутных.

— Вось і нішто сабе, — першым адказаў Іван Бичкоўскі. — Пакрысе пачынаем падымашча на ногі.

— У вас сёння сход будзе ці праўленне? — запытаўся Раманеці да Мініча.

— Ніякага праўлення, ніякага сходу, ніякоўкі я знаю, — апыдаўся ў адказам старшыню Ада-Сакочы. — Дзёна быў сакратар у нас. Прышлі хоць паглядзець на яго. Ці памаладаеў, ці паста-рэў, ці падорэ, ці павешаў.

І я кям адзешча?

— Такі ж малады, такі ж доўгі, ніна-нінула, як і ты, — зазначыў Ада. — Розніца хіба толь-кі та, што раней у ботах прыядаваў, а зараз чаравікі надзеў.

— Значыць, розніца ёсць усе ж, — жартаваў Раманеці. — А ў вас, якія змены за гэтых паў-тара месяцаў?

У Толь быў адзін капрыз. Амаць кожны месяц маці куд-ля яму ці новыя туфлі, ці сандалеты, а яны хлопчыку бэй былі не да епадо-ва. Завалялася, зусім цудоўныя сандалеты: бары ў руцэ скакаў пад падаккаў, як тыя дзяўчыны на траўцы. Аднак Толь моршчыцца, бышам укладу на чыкі пятку, і хныкае!

— Ціснуць, вельмі... Назе балочка...

Маці пляскае рукамі і тут жа, ва ўнівермагу, павынае выбіраць клопчыку іншы аўдак.

— Паспрабуй, дзіцятка, абуць вост сцяня, — рэчыць яна. — Яны ж трохи раскашнейшыя.

Яна сама нацягвае Толь на ногі новыя, больш-шага памеру сандалеты. А ён дрыгае нагамі, і сандалеты, сараўшыся, як каменчыкі ў рагеткі, ляжыць аж да прылаўка.

— Хіба не бачыце, грамадзянкі? — ушмехае-ца вельмія прадаўчыца. — Дзя-ваўшага сямі памер тэці вельмі.

— Вялікі-кі, Куды ён мее... — крывіцца Толь.

Зноў амаль цэлую гадзіну выбіраюць Толь аўдак, утаварваюць, улагоджваюць, пакуль хлопчык не эголізіцца абуць новыя сандалеты. І так кожны раз.

Адчытаў Толь бацька сказаў:

— Вось летам паедзем у вёску, да дзядзькі Арцёма. Ен табе брат, пашые такія боты, што са-мі хадзіць будзе...

— Як гэта самі? — не зразумеў Толь.

— А так, як у той казцы пра боты-скараходы, што я табе раскаваў. Памятаеш?

З таго дня хлопчык ніяк не мог дакачацца, ка-лі ўжо наступіць лета і татку адпусціць у адпа-чынак.

Нарэшце, і лета надыйшло. Яшчэ тыдні за два да ад'езду Тольма маці пачала збіраць і старан-на пакаваць чамаданы, бышам яны адпраўляліся на які Паўночны полюс. Асабліва многа набра-дася Тольных рэчаў — касцюмчыкі, сандалеты, туфлі...

Бацька незадаволенна хмурыў бровы і пар-чыў:

— Навошта столькі бярэць? Босы будзе гой-саць калі рэчкі: яно і здарэвай і аручыёй ма-лому.

— Па табе дык няхай дзіця прастудзешча а-льбо, няўрокам кажучы, стрэмі ў ногі за-ганяе, — пярчыць маці. — Не прывык у яго ра-дзе бегач босы...

Аповесць «Новая вясна», з якой узяты гэты ўрвак, прысвечаны сённяшняму жыццю чалавечай вёскі.

Інжынер Пётр Мініч пакідае Мінск і едзе працаваць у вёску. Ідзе агульным сходам, на якім каласнікі павінны абраць старшыню. Каго? «Дваццаці старшын» — і нядо-нага людзкая. Недаверліва глядзіць каласнікі на гарадскога чалавека: мо' і ён прыехаў, каб пабудавалі сабе хату?

Многа цяжкасцей даваўся пераходзець Мінічу ў працы. А тут яшчэ жонка, у міну-лым простая вясковая дзяўчына, адвыкла ад вёскі, не хоча ехаць туды.

Паступова, крок за крокам, паказвае М. Сергіевіч свайго героя ў пераходныя цяжкасцей, у сутыкненнях з рознымі людзь-мі.

— Трыба было ўдзень прыехаць, самі убачы-лі б, — кинуў хтосьці з кутка.

— Пасейлі як людзі, у час, жанчыны лён пра-палодзі, пачалі папар узнімаць пад жыта, — да-кладаў той жа гаваркі Ада. — Яшчэ што? Свіней адкармілі трохі і прадалі на рынку. Раз-жыліся на грошы, і людзі нават па два рублі на працадзень атрымалі. Не хадзім болей па хлеб у горад. А зараз касіць збіраемся...

— То ўсё я ведаю.

— А хіба дрэнна?

— Не.

— А тое, што мы славесныя ямы зацэментавалі, вы ведаеце? — устаўлі слова Бичкоўскі. — Эх, паглядзеці б, нідзе такіх няма. Свінарык закон-чылі, кароўнік пачалі будаваць...

— А клуб, а школа, — зноў умяшавіў Ада. — Нідзе ў раёне пра саман не думаюць, а ў нас ён робіцца. Увесь двор уласці, сохне. Палмучар пад клуб закладлі. Пабудуем — Стабін пазайздрасціць. Пакажыце, старшыня, праект.

Мініч дастаў з шафы аркуш паперы, расклаў на стала. Кожны каласнік бачыў яго, нават до-бра ўяўляў і будучы клуб і школу. Аднак усе роў-на мужчыны згрудзіліся ля стала.

— Клуб разлічаны на трыста палыдзесяці месца, — тлумачыў Мініч. — Шэсць метраў вы-шыні. У левым крыле, у чатырох пакоях, — кал-гасная калыхалля і аграэхнічная лабарато-рыя, у правым — бібліятэка з чытальным залам. Пры ўваходзе фая, а над ім — балкон. Над бу-дынінай узвысіцца вежа са шпілем.

— Ого, якая раскоша! Яшчэ і вежа...

— А яна і будынак упры-гожыць, і па-жарную вышку замяніць.

— Ого, якая раскоша! Яшчэ і вежа...

— А яна і будынак упры-гожыць, і па-жарную вышку замяніць.

— Ого, якая раскоша! Яшчэ і вежа...

— А яна і будынак упры-гожыць, і па-жарную вышку замяніць.

— Ого, якая раскоша! Яшчэ і вежа...

— А яна і будынак упры-гожыць, і па-жарную вышку замяніць.

— Ого, якая раскоша! Яшчэ і вежа...

— А яна і будынак упры-гожыць, і па-жарную вышку замяніць.

— Ого, якая раскоша! Яшчэ і вежа...

— А яна і будынак упры-гожыць, і па-жарную вышку замяніць.

— Ого, якая раскоша! Яшчэ і вежа...

— А яна і будынак упры-гожыць, і па-жарную вышку замяніць.

— Ого, якая раскоша! Яшчэ і вежа...

— А яна і будынак упры-гожыць, і па-жарную вышку замяніць.

— Ого, якая раскоша! Яшчэ і вежа...

— А яна і будынак упры-гожыць, і па-жарную вышку замяніць.

— Ого, якая раскоша! Яшчэ і вежа...

— А яна і будынак упры-гожыць, і па-жарную вышку замяніць.

— Ого, якая раскоша! Яшчэ і вежа...

— А яна і будынак упры-гожыць, і па-жарную вышку замяніць.

— Ого, якая раскоша! Яшчэ і вежа...

— А яна і будынак упры-гожыць, і па-жарную вышку замяніць.

— Ого, якая раскоша! Яшчэ і вежа...

— А яна і будынак упры-гожыць, і па-жарную вышку замяніць.

— Ого, якая раскоша! Яшчэ і вежа...

— А яна і будынак упры-гожыць, і па-жарную вышку замяніць.

— Ого, якая раскоша! Яшчэ і вежа...

— А яна і будынак упры-гожыць, і па-жарную вышку замяніць.

— Добра прыдуманая. Што значыць, калі стар-шыня калгаса — інжынер-будульнік. Сам праект склаў, сам будульніцтвам кіруе. Аднак хто ж гэта, таварыш, тут у вас пра яго ўсякія плёткі распускае?

— Усе зразумелі, аб чым пытаецца сакратар. Па-чатку ў пакой ўсе прышлі, потым пачуліся гла-сасы:

— Апроч Саўкі, ніхто на старшыню бласла-ва не скажа.

— Ен жа хашеў падкупіць і Валодзьку. Мар-цілі абяцаў немаведама што, каб яна сядзеўла.

— Адася падвучыў, каб той напавязуваў на ча-лавека. А вы думаеце, чаго жонка старшні па-ехала адсюль са слязьмі?

— Саўка падвёў, — выпаліў Ада. — Сам ба-чыў, ніна-нінула. Калі я ішоў з ладзі, ён стаў за Мірашэліным садком і нешта плёў старшыне-вай жонцы.

— Саўка! — аж падняўся з-за стала Мініч. — Гэта ён? Ах ляскунікі!

Сакратар глянуў на Мініча. Той стаў, сіснучы-шы кулак, бышам перад ім быў Саўка і ён вось-вось гатоў каршуном накінуцца на яго. Хоць сакратар бачыў Мініча ўсяго разоў п'яць-шэсць, але чамусьці не ўяўляў, што ён такі злы. Ен лі-чыў яго чалавекам з мяккімі характарам, усмеш-ка ў яго ніколі не сыходзіла з вуснаў. Уладзі-шч на сабе позірк Раманецага, Мініч супакоў-ся і апусціў у крэсла.

— За паклёп, таварыш, мы сурова пакараем Прощку, — сказаў Раманеці.

— А мы жонцы старшні ўсім сялом напашам пісьмо, каб прыехала сюды, да не ў гоці, а жыць.

— Правільна, — ухваліў сакратар і павёў раз-мову аб іншым. — Быў я сёння ў вас і на па-лях. Прямейна глядзеў, шчыра скажу. Лянок добры барыша, ярына ў рост пайшла. Азіміна хораша выглядае. А вось вы хваліліся сіласным збудаваннямі. Але ж яны пустыя. Чым будзеце напавяць іх?

— Кукурузай, бульбоўнікам, — адказаў Мініч.

— Вясенню. Так? Тады, калі карова павіна на падкормку атрымліваць ранні сілас? Сёння трыба яго закладваць. Асаку касіце, дзікарэслыя травы. Краіне больш мяса, малака, сала трыба.

Вось і вазмысьцеся за жыццёлагадоўлю па-бываюму.

— Ясна, таварыш сакратар, — азваўся Мініч.

— У гаспадарцы, так я лічу, раз не дадумае, другі — і глядзіць: там хлеба недароб, там — бульбы, а тут — малака, мяса.

Залесцы пераглянуліся, тавары іх сталі больш сур'ёзныя. Праду гаварыў Раманеці.

— Далей. Босы вы пабудуеце клуб. Дык гэта ж яшчэ толькі будынак. А што ў ім будзе рабіць ваша моладзь? Скажыце: танцаваць, кіно гля-дзець... Гэтыя мала, Праўда, самадзейнасць у вас нядрэнная арганізуеца...

А чаму б не падумаць аб сваім аркестры. Паслухайце толькі, як здорава гучыць: залесці хор, самадзейны тэатр.

— Не ўсё ж адразу!

— Есць магчымасці — рабі адразу. Бібліятэ-ку закупаце, інструменты, більярд пакаваць. Грошы ў вас будуць. Вам адзіг лянок дасць вялікі прыбытак. А жыццёлагадоўля, бульба, тытуны...

Гутарка зацягнулася, але людзі не раз-ыходзіліся. Сінява-ты дым густа плаваў у пакой, а калі ад

Спяває Міхаїл Александровіч

нага Міхаіл Александро
ску адбыліся нага артыста РСФСР
Дзяржаўна-халла Аляксандравіч
нага аркестра нестр выканаў

беларускіх камі
раў — «Музычны
люнак» на тэму б
райскіх песні «Зорка
рай» Ул. Алоў
уверцюру-фантазію
Камінскага, а та
святочную уверцю

Штастоковича і на
М. Будашикіна
В. Бурковича).
Заслужаны
РСФСР Міхал Ал
дровіч у суправ
арнестра прасява
рамансы на вершы
імя...

композитара
мещева «Мадри
ленінградскага
зітара Славін
Вылі зыкананы ар
опер. неапазіта
італьянскія нар
песні.

У канцэрге пр
ўдзел салістка Бе
філармоніі Л. Ц
Дырыжыравалі—Г.
нікаў і В. Варсаў.
На эдымку:
Александровіч

Х Р О Н И К А

снежні і лютым. І студзень
сна цёплым. Сярэдняя тэмпе-

быў адносна цёплым. Сярэдняя тэмпература паветра ў снежні на тэрыторыі Беларускай АЭС 5—7° вышэй сярэдняй шматгадовай для гэтай мякчайна ў трэцім дэкадзе лютага аб

сакавіку ў Беларусі вышыня снежнага пакаўлення найбольшай нормы—20—30 см. У гэтым жа годзе снег выпаў з 15 верасня ў сярэдзін лютага ўжо сышоў. Значна цёплее з дажджамі надвор'е ў сярэдзіну сакавіка, чым у сярэдзіну верасня. Першай палавіна студзеня выклікала незвычайна высокія нормы снігу ў многіх раёнах рэспублікі, наглядласяся на іх падчас пераездаў паўночным напрамкам, калі ўзрушаны парэчак, агрэсту ў вішні. У сакавіку і вельмі позна замерзлі рэкі. На

дівизіє, Прип'яці, Дніпрю, Сожю, Неману, а в інших раках називаються прадагавэ, адзіны студзеня. Цілер разбурэаеці раках Беларусі. Многя малія рэкі іспісілья а іялду. адстуднасіці снегу ў гэтым годзе на м. Беларусі выключна магчымасі звычайна іяводкі.

зімзі за апошнія 125 год нагіраліся і змяняліся. Так, у Беларусі адносна шэласталя ў зімзі 1842/43, 1913/14, 1924/25, 1950/51 гг. Аднак сёлётыя зімзі значна цяплейшыя за ўсе папярэднія пераходы.

Апрочна ўмовы бягучай зімзі тлумачаць і тэтым годзе над Атлантыкай і Заходняй дугою адбывалася актыўная іх дзейнасць, у выніку чаго на раёны Беларусі і інтэнсіўна рухаліся цёплыя масы з поўдня, паўднёвага захаду

Р. МЯДЖИТА

тального ремонту машини, калі 65 тисяч кілометрів (з норми 155 тисяч) і вийшов строю — направлення ўстанова рухавік і матавання каравіка. Восе другі прыклад, калі тым прыйшоў з капітальнаму ремонту аўтамабіль, які ў прайсходзіць 2,5 тысяч (з нормы 155 тысяч). Пасля таго самай: перакоз задняга рухавіка рухавіка. Роботнікі складалі рэкламацыю. Ілпярні ў будучы рамонтаваць зноўна з'явіцца, было б больш яліна, калі б Упраўленне

транспарту пры Савеце Міністраў БССР загадала, спягнаць мельскіх лайдакоў кошт раі і тым самым прымусіла іх і ваць сумлення.

ального ремонту машины прай-
ла 65 тысяч кіламетраў (пры

Усе приведзеныя факты
шкаджаюць у рабоце парку.
Та значыць—у добрым аб-
стаіні пасажыраў. Пас іх

варті на Ахтисі
кіраўнікі Упраўлення аўта-
нага транспарту, але на
вельмі мала робяць, каб на-
аць становішча. Яны лічаць
план перавозак пасажыраў
налі на 104,3 працэнта—
А я ж дастаща кожны рэ-
сажырам і вадзіцелям...
між іншым, падаму пра не-
1. МІХАІЛ

Заір АЗГУР Аляксандр БУТАКО
Іль ІВАШЫН, Аркадзь МАРШІНОВІ
о ПРЫХОДЗЬКА, Рэман САБАЛЕНІ
ктара), Мікола ТКАЧОУ Янка
А. Рыгор ШЫРМА.

«Літаратура і мастацтва» выходзіць
два разы на тыдзень: у аўторак і ў чацвер.